

Forsoningens høytid

Tekst: Lukas 2, 8–14

«Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker Gud har glede i.»

I juleevangeliet, julens store fortelling, får vi være med hele veien. Vi blir kjent med alle aktørene og kjenner dem godt fra utallige tablåer; Josef og Maria, eselet, hyrder, engler, vise menn og Betlehemsstjernen. Hovedpersonen skal fødes. En sårbar mor, et nyfødt barn. Avviste. Følelsesmessig er det lett tilgjengelig for oss. Det er så nært. Det er derfor vi så lett kan sette oss inni det.

Det er her forsoningen begynner.

Når Gud velger å møte oss på denne måten, på vårt nivå, er det forsonende. Han velger ikke å møte oss med pomp og prakt eller med makt, men med nærhet. Han møter oss ikke med uoppnåelige krav, men med nåde. Gjennom barnet i krybben deler han med oss en dyp hemmelighet: Gud stiger ned for å løfte oss opp. Han møter oss i vår virkelighet for å gjøre oss til en del av sin. Han kommer til oss på våre jordiske og forgjengelige premisser for at vi skal forsones.

Forsoning handler om å gjenopprette det som er brutt. Legge vekk urett og løgn og fornye båndene for fremtiden – mellom Gud og mennesket og mellom mennesker. En forsoning mellom det vi er, og det vi er skapt til å være.

Det begynner med et barn – et barn som bærer himmelens fred i og med seg.

Den himmelske hærsken synger om fred. Ikke en overfladisk fred med tomme løfter og politisk spill, ikke en fred som går på bekostning av de som fra før av sitter med de dårligste kortene, men en fred som går til hjertet. En fred som kommer av at Gud har tatt det første steget. Han har kommet oss i møte. Og i det møtet ligger muligheten for forsoning – for nytt håp, nytt fellesskap og nytt liv.

I juleevangeliet blir vi minnet på at Gud ikke venter til vi er perfekte før han kommer. Han kommer midt i vår ufullkommenhet, midt i vårt kaos og uro, midt i våre skuffelser og brutte ambisjoner – og han kommer med fred.

Ta derfor imot barnet i krybben – ikke bare som en hyggelig gammel fortelling og en juletradisjon, men som en ny begynnelse. Om Gud kan se det gode i oss når vi ikke fortjener det, hvordan kan vi unnlate å vise den samme nåde til de vi møter?

La denne forsoningens høytid vise oss en ny vei. En vei der Gud og menneske kan gå sammen. En vei der alle mennesker kan gå sammen. En vei der forsoning er mulig. En vei der fred er mulig. En vei til håp.

Den mørke stall skal være mitt hjertes frydeslott, der kan jeg daglig lære å glemme verdens spott. Der kan med takk jeg finne hvori min ros består, når Jesu krybbes minne meg rett til hjerte går.

«Mitt hjerte alltid vanker»

Tekst: H A Brorson

*Na, sjievnjnjs stállan mánásj dal tjierut krupputjin, ja gájkka baháv gierdasj de dáppe væráldin. De
tjieggiduvvá vájmmuj muv ávvo gánnå le. Ja dalloj badján mujttuj muv gieres danna le.*

«Muv vájmmo álu uhtjat»

Tæksta: H A Brorson

Med ønske om lys og håp i mørketida, og en velsignet jul!

Svein Valle, biskop i Sør-Hålogaland